

Sygnatura akt VIII C 3491/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w Ł.

o zapłatę kwoty 754,78 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 737,30 zł (siedemset trzydzieści siedem złotych trzydzieści groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 14 października 2015 roku do dnia zapłaty przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 227 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 3491/15

UZASADNIENIE

W dniu 14 października 2015 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w Ł. powództwo o zapłatę kwoty

754,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zawarł z pozwanym umowę nr (...) /a i umowę nr (...) /b, obie umowy z dnia 16 maja 2011 roku, których przedmiotem była dostawa sprzętu i produktów medycznych. Powód wykonał swoje zobowiązanie i wystawił pozwanemu faktury, które pozwany zapłacił, ale po terminie wymagalności wobec czego przedmiotowym powództwem dochodzi jedynie odsetek za opóźnienie.

(pozew k. 2-6)

W dniu 26 października 2015 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 79)

Pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, zaskarżył nakaz zapłaty sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zakwestionował legitymację pełnomocnika powoda do wystąpienia z przedmiotowym powództwem, zgłaszając w tym zakresie zarzut nieważności postępowania, ponadto, z ostrożności procesowej, podniósł zarzut błędnie skapitalizowanych odsetek, które składają się na kwotę główną dochodzoną przez powoda, tj. naliczenia odsetek za okres po upływie 30 dni liczonych od daty wystawienia faktury, a nie od daty doręczenia faktury pozwanemu. Pozwany wskazał również, że powód zaniechał wezwania pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia, nie dążył także do polubownego rozwiązania sprawy, choć powyższa powinność została zastrzeżona w treści umowy stron, a dopiero gdy to okazałoby się niemożliwe, właściwym do rozpoznania sporu miał być sąd powszechny. W razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów, pozwany wniósł o nieobciążanie pozwanego kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c., z uwagi na nielojalne zachowanie powoda i wytoczenie powództwa bez wzywania pozwanego do zapłaty oraz z uwagi na złą sytuację finansową pozwanego szpitala.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 82-85)

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda podtrzymał powództwo w całości, wskazując jednocześnie, że powód faktycznie zawyżył żądanie odsetkowe o zakwestionowaną w sprzeciwie kwotę 17,48 zł. Odnosząc się do pozostałych zarzutów pozwanego wskazał, że pełnomocnik powoda został właściwie umocowany do wystąpienia z przedmiotowym powództwem, co zostało wykazane dokumentami załączonymi do pozwu. W dalszej kolejności podniósł, że żaden przepis nie obliguje wierzyciela do wystawienia noty odsetkowej lub wezwania do zapłaty, w sytuacji, gdy świadczenie jest wymagalne. To powinnością dłużnika jest spełnienie świadczenia w terminie, by nie popaść w zwłokę. Odsetki należą się przy tym wierzycielowi za opóźnienie w płatności, zatem niezależnie od winy dłużnika. Na koniec powód zaznaczył, że pozwany nie udowodnił, że w sprawie ziściły się wobec niego przesłanki z art. 102 k.p.c., dodając, że niedostatki finansowania służby zdrowia nie usprawiedliwiają obciążania podmiotów prywatnych kosztami funkcjonowania placówek opieki medycznej.

(pismo procesowe powoda k. 105-108)

Na rozprawie w dniach 1 czerwca 2016 roku i 19 października 2016 roku pełnomocnik powoda nie stawiał się. Pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(protokół rozprawy k. 116, k. 125-126)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., zawarł z pozwanym Wojewódzkim Szpitalem (...) w Ł. w dniu 16 maja 2011 roku dwie umowy, o nr (...), których przedmiotem była dostawa sprzętu i produktów medycznych. W umowach strony zastrzegły, że zapłata za towar winna być uiszczona w terminie 30 dni od daty dostarczenia faktury pozwanemu.

Powód wykonał swoje zobowiązanie i wystawił pozwanemu faktury VAT nr (...), które pozwany zapłacił, ale po terminie wymagalności. I tak:

- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 21 października 2012 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 6 marca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 67,46 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 4.208,76 zł, wymagalna w dniu 31 października 2012 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 6 marca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 188,88 zł,

- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 2.589,84 zł, wymagalna w dniu 9 listopada 2012 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 6 marca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 107,92 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.294,92 zł, wymagalna w dniu 7 grudnia 2012 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 7 marca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 41,51 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 8 grudnia 2012 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 7 marca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 44,47 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 15 grudnia 2012 2014 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 7 marca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 40,97 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 26 grudnia 2012 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 7 marca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 34,98 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 29 grudnia 2012 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 7 marca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 33,98 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 5 stycznia 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 7 marca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 30,48 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.294,92 zł, wymagalna w dniu 18 stycznia 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 15 marca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 25,83 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 18 stycznia 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 15 marca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 27,98 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 18 stycznia 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 15 marca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 27,98 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 18 stycznia 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 15 marca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 27,98 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 23 marca 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 10 lipca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 54,46 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.294,92 zł, wymagalna w dniu 29 marca 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 10 lipca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 47,50 zł,

- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.294,92 zł, wymagalna w dniu 3 kwietnia 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 17 lipca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 48,43 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.294,92 zł, wymagalna w dniu 4 kwietnia 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 17 lipca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 47,97 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 11 kwietnia 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 17 lipca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 48,47 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 2.589,84 zł, wymagalna w dniu 17 kwietnia 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 17 lipca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 83,94 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 25 kwietnia 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 17 lipca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 41,47 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 5 maja 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 17 lipca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 35,98 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 10 maja 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 17 lipca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 33,98 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 10 maja 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 17 lipca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 33,98 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 10 maja 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 17 lipca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 33,98 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.294,92 zł, wymagalna w dniu 11 maja 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 17 lipca 2013 roku, co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 30,90 zł,
- należność z faktury VAT nr (...) w wysokości 1.402,92 zł, wymagalna w dniu 8 czerwca 2013 roku, została przez pozwanego zapłacona w dniu 17 lipca 2013 roku co skutkowało naliczeniem należności odsetkowej w kwocie 19,49 zł.

Łączna kwota odsetek, należnych powodowi z tytułu opóźnienia w płatności faktur, o których mowa wyżej, wyniosła 1.260,97 zł.

(umowa wraz z załącznikami k. 24-32, k. 33-42, faktury VAT k. 45-74, internetowy kalkulator odsetek ustawowych: <http://kalkulatory.wolterskluwer.pl/calculators/regularArrearsCalc/client/>, okoliczności bezsporne)

W dniu 13 grudnia 2013 roku powód umorzył pozwanemu zadłużenie z tytułu należności odsetkowych w zakresie kwoty 523,67 zł.

(wyliczenie salda należności k. 75, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, które nie budziły wątpliwości, co do prawdziwości, ani rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Wyliczenia wysokości należnych odsetek ustawowych dokonano w oparciu o twierdzenia stron oraz kalkulator odsetek ustawowych na stronie <http://kalkulatory.wolterskluwer.pl/calculators/regularArrearsCalc/client/>, przy czym wysokość ta ostatecznie nie była sporna między stronami.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w części, tj. co do kwoty 737,30 zł.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował faktu zawarcia z powodem umów na dostawę sprzętu i produktów medycznych, nie kwestionował faktu należytego wykonania umów przez powoda oraz tego, że wystawione przez powoda faktury pozwany zapłacił po terminie ich wymagalności, co skutkowało naliczeniem przez powoda należności odsetkowych.

Wnosząc o oddalenie powództwa pozwany podniósł po pierwsze zarzut nieważności umocowania pełnomocnika powoda do wystąpienia z przedmiotowym powództwem, który to zarzut Sąd uznał jednak za chybiony. Jak wynika z treści pozwu, został on wniesiony przez adw. T. C., działającego z substytucji adw. P. P.. Z kolei w treści pełnomocnictwa procesowego powód upoważnił adw. P. P. do reprezentowania i podejmowania w imieniu powodowej spółki wszelkich czynności prawnych oraz faktycznych w postępowaniu ugodowym, sądowym, egzekucyjnym i administracyjnym, przed sądami powszechnymi wszystkich instancji, komornikami sądowymi i organami administracji publicznej, zmierzających do egzekucji roszczeń mocodawcy od pozwanego. Mając na względzie okoliczność, że przedmiotowe pełnomocnictwo zostało podpisane przez prezesa zarządu powodowej spółki, a więc osobę, która zgodnie z wpisem do KRS powoda, jest umocowana do jego reprezentacji, uznać należy, że adw. T. C. działając wpierw z substytucji adw. P. P., a następnie jako likwidator kancelarii adwokackiej tego ostatniego (vide pismo (...) w Ł. k. 119), był umocowany do wystąpienia z niniejszym powództwem. W tym miejscu przypomnienia wymaga, że zgodnie z treścią

art. 106 k.c. pełnomocnik może ustanowić dla mocodawcy innych pełnomocników tylko wtedy, gdy umocowanie takie wynika z treści pełnomocnictwa, z ustawy lub ze stosunku prawnego będącego podstawą pełnomocnictwa. W myśl zaś art. 91 pkt 3 k.p.c. pełnomocnictwo procesowe obejmuje z samego prawa umocowanie do udzielenia dalszego pełnomocnictwa procesowego adwokatowi lub radcy prawnemu.

Sąd nie podzielił także drugiego z podniesionych przez pozwanego zarzutów, że powództwo zostało wytoczone przedwcześnie, gdyż powód nie wezwał pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia, nie wystawił także noty odsetkowej. Pozwany zarzucał także, że w umowie strony zobowiązały się do dążenia do polubownego załatwienia sprawy, a dopiero gdy to okaże się niemożliwe, właściwym do rozpoznania sporu miał być sąd powszechny.

Zapisu § 10 umowy nr (...) oraz § 9 umowy nr (...), co oczywiste, nie można jednak poczytywać w kategoriach zapisu na sąd polubowny, a jedynie jako ogólnego zobowiązania, że strony będą dążyły do polubownego rozwiązania sprawy. Jednocześnie podzielić należy stanowisko powoda, że obowiązujące przepisy prawa nie nakładają na wierzyciela obowiązku wystawiania wezwań do zapłaty, czy też not odsetkowych, w sytuacji, gdy świadczenie jest wymagalne.

Przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Trudno także uznać, że

domaganie się zapłaty należności (od drugiej strony, która sama nie postępuje lojalnie nie płacąc swoich zobowiązań w terminie) jest wyrazem braku lojalności w stosunkach profesjonalistów. Strony po to negocjują wydłużony termin zapłaty należności, żeby był on realny do spełnienia. Jednocześnie zauważenia wymaga, że pozwany, choć miał świadomość bycia w zwłoce w płatności należności wynikających z wystawionych przez powoda faktur VAT, nie podjął żadnych kroków, które miałyby na celu polubowne rozwiązanie sprawy, nie wystąpił o wydłużenie terminów płatności, czy też o rozłożenie należności odsetkowych na raty.

Jedynie na marginesie wskazać w tym miejscu należy, że w ocenie Sądu, wbrew twierdzeniom pozwanego, w przedmiotowej sprawie nie ma zastosowania ustawa z dnia 17 grudnia 2004 roku o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz.U.2013.168 j.t. z dnia 2013.02.05), która to ustawa, zgodnie z jej art. 1 określa zasady i zakres odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, organy właściwe oraz postępowanie w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, a nie wzajemne stosunki stron zobowiązania cywilnego.

Zasadnym okazał się natomiast zarzut pozwanego odnośnie błędnie skapitalizowanych odsetek, które składają się na kwotę główną dochodzoną przez powoda, tj. naliczenia odsetek za okres po upływie 30 dni liczonych od daty wystawienia faktury, a nie od daty doręczenia faktury pozwanemu. O czym jednak była już mowa wyżej, powód uznał przedmiotowy zarzut za trafny, przyznając, że zawyżył należność odsetkową o kwotę 17,48 zł.

Z tych względów, Sąd uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w zakresie kwoty 737,30 zł (754,78 zł – 17,48 zł = 737,30 zł) i w konsekwencji, na podstawie art. 481 § 1 k.c., zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 737,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 października 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie).

Sąd zasądził odsetki od zaległych, skapitalizowanych odsetek w wysokości 737,30 zł, zgodnie z żądaniem pozwu - od chwili wytoczenia o nie powództwa, co było z kolei zgodne z treścią przepisu art. 482 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Powód wygrał proces praktycznie w całości (pozwany wygrał sprawę w niecałych 3%), a zatem należy mu się od pozwanego zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. W myśl bowiem przepisu art. 100 k.p.c. sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania.

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: 30 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego powoda oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego udzielonego przez powoda.

W razie uwzględnienia powództwa, pozwany wnosił o nieobciążanie kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c., z uwagi na niełojalne zachowanie powoda i wytoczenie powództwa bez uprzedniego wezwania pozwanego do zapłaty oraz z uwagi na złą sytuację finansową pozwanego szpitala. Zdaniem Sądu, orzeczenie o kosztach procesu w przedmiotowej sprawie nie powinno jednak zostać oparte o podstawę z art. 102 k.p.c. Zgodnie z treścią wskazanego przepisu, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu taki szczególnie wypadek nie zachodzi jednak w stosunku do pozwanego. Wprawdzie zła sytuacja finansowa powoda i niewydolność systemu ochrony zdrowia jest faktem powszechnie znanym, jednak nie może on uzasadniać sankcjonowania niepłacenia przez szpitale długów i kosztów procesu. Przyjęcie przeciwnego stanowiska oznaczałoby usankcjonowanie konieczności kredytowania szpitali przez ich kontrahentów i byłoby przyzwoleniem na nierealizowanie bądź nieterminowe realizowanie przez szpitale

obowiązków wynikających z zawieranych umów dostawy sprzętu medycznego. Nieobciążanie pozwanego kosztami procesu należnymi stronie powodowej oznaczałoby przerzucenie ciężaru ponoszenia tychże kosztów na powoda, co nie znajduje żadnego usprawiedliwienia. Powód nie może ponosić negatywnych konsekwencji problemów z finansowaniem ochrony zdrowia i dodatkowych kosztów i strat finansowych z tym związanych, skoro dochodzi swoich słusznych roszczeń. Zła kondycja finansowa pozwanego szpitala nie jest zresztą czymś nowym, lecz stanem występującym od wielu lat, zatem pozwany musi liczyć się z koniecznością zapłaty za dostawy sprzętu i produktów medycznych, zawierając poszczególne umowy z kontrahentami.

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.